

NESBØ

La set

Un assassí ronda pels carrers
i ha sortit a buscar sang...

labutxaca

Jo Nesbø

La set

Traducció de Meritxell Salvany i Núria Parés

Proa
Barcelona

Títol original: *Tørst*
© Jo Nesbø, 2017
Publicat d'acord amb Salomonsson Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Proa l'any 2017

Primera edició en aquest segell: gener del 2018
© de la traducció: Meritxell Salvany i Núria Parés, 2017
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 25.286-2017
ISBN: 978-84-17031-46-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Pròleg 7

PRIMERA PART

1. Dimecres al vespre	13
2. Dijous al matí	31
3. Dijous a primera hora de la tarda	49
4. Dijous a mitja tarda	65
5. Dijous a la nit	80
6. Divendres al matí	101
7. Divendres a mig matí	116
8. Divendres al migdia	130
9. Divendres a la tarda	142
10. Dissabte al matí	167
11. Dissabte tarda i vespre	182
12. Dissabte a la nit	214
13. Dissabte a la nit	220
14. Diumenge al matí	227
15. Diumenge al vespre	242
16. Diumenge a la nit	266
17. Dilluns al matí	280
18. Dilluns, durant el dia	306
19. Dilluns vespre i nit	333
20. Matinada de dimarts	344

SEGONA PART

21. Dimarts al matí	349
22. Dimarts a la tarda	368
23. Dimarts al vespre	379
24. Dimarts a la nit	389
25. Dimarts a la nit	413
26. Dimarts a la nit	422
27. Dimecres al matí	431
28. Dimecres a la tarda	457
29. Dimecres al vespre	461
30. Dimecres a la nit	465
31. Dimecres a la nit	487
32. Dimecres a la nit	492
33. Dijous al matí	501

TERCERA PART

34. Dissabte	505
35. Diumenge al matí	538
36. Diumenge a la tarda	547
37. Dimecres, tarda i nit	555
38. Dijous al matí	571
39. Dijous a la nit	582
40. Divendres al matí	585
41. Divendres al matí	591
<i>Epíleg</i>	663

DIMECRES AL VESPRE

El Jealousy era gairebé buit i, tot i així, costava respirar-hi.

En Mehmet Kalak observava la parella de l'altre cantó del taulell mentre els servia el vi. Quatre clients. El tercer era un paio que seia tot sol en una taula bevent-se la pinta que havia demanat a glopets petits, i el quart, un parell de botes de cowboy que treien el nas o les puntes per darrere l'envà d'un dels reservats, on l'únic que esquerdava la foscor de tant en tant era la resplendor tènue de la pantalleta d'un mòbil. Quatre clients a la que se suposava que era l'hora punta a la zona de bars més concorreguda de Grünerløkka. Era ridícul, i la cosa no podia continuar. De tant en tant es preguntava per què havia deixat la feina d'encarregat al bar d'un dels hotels més flamants de la ciutat per quedar-se aquell local de mala mort on només hi anaven borratxos. Probablement havia pensat que, si apujava els preus, se'ls trauria tots de sobre i aconseguiria atraure la clientela que a ell li interessava: del barri, ni massa joves ni massa grans i bons pagadors, o, en altres paraules, la mena de gent que no portava problemes. És clar que potser havia estat perquè, després de deixar-ho amb la nòvia, havia trobat en aquell antre l'excusa perfecta per matar-se treballant i així evitar pensar, o potser perquè, quan el banc li havia denegat el crèdit, havia trobat que li convenia acceptar l'oferta d'aquell prestador, en Darnial Banks. O potser tot plegat era molt més senzill i havia estat perquè, al Jealousy, la música la triava ell, i no el gerent d'un hotel a qui l'única música que li sonava prou bé era la del cling

de la caixa. En Mehmet se n'havia sortit amb força traça a l'hora de treure's del damunt la clientela de tota la vida, que no havia trigat a trobar un altre local ben barat i acollidor unes illes més enllà del seu, però pel que feia a la captació de nous clients no podia dir el mateix. Ben mirat, potser només li calia replantejar-se el concepte; potser amb només una pantalla i els quatre partits de futbol que retransmetia la televisió turca no n'hi havia prou, i, pel que feia a la música, potser no se l'hauria de jugar tant i s'hauria de limitar al de sempre: U2 i Springsteen i una mica de Coldplay per a les dones, també.

—No he conegut gaire gent, amb Tinder, però el que sí que et puc dir és que hi ha de tot —va dir en Geir, mentre tornava a deixar la copa de vi blanc a la barra després de fer-ne un glop.

—Sí, oi? —va dir llavors ella, ofegant un badall. Era rossa i duia els cabells curts. Esvelta. Uns trenta-cinc, va pensar en Mehmet. Moviments ràpids, una mica agitats, i ulls cansats. Treballava massa, doncs, i anava al gimnàs esperant treure'n un profit que no s'acabava de materialitzar.

En Mehmet va observar en Geir. Demanava sempre el mateix que les seves troballes de Tinder, ja fos whisky o te verd, per fer-los veure que, pel que feia a la tria de la beguda, tenien els mateixos gustos i que allò, en definitiva, era una cosa més que li agradava d'elles.

—Saps, Elise? Ets encara més guapa en persona que a la foto de perfil —va dir en Geir, després d'escurar-se el coll. Feia només sis minuts que ella havia aparegut al local i havia arribat l'hora de la veritat.

—Gràcies, Geir, però em penso que ja m'ho has dit abans, això.

Mentre parlaven, en Mehmet eixugava un got i feia veure que no sentia què deien.

—I digues, Elise, què esperes de la vida?

—Doncs espero trobar algú a qui li interessi alguna cosa

més que el físic —va contestar ella, amb un somriure desencantat als llavis.

—És clar! Jo també ho veig com tu, Elise. El que compta és la bellesa interior, oi?

—No pateixis, que feia broma... Ah, i tots dos sabem que, en realitat, a la foto de perfil surto més guapa del que sóc. Igual que tu, Geir.

—Ha, ha! —va riure en Geir, abaixant la vista cap a la copa de vi una mica torbat—. La majoria de gent trien una foto on surten afavorits, no? Daixò... I quina mena d'home busques, Elise?

—Doncs algú amb qui formar una família. Un d'aquells a qui els encanta estar-se a casa i que em faci tres criatures —li va deixar anar ella, mirant el rellotge.

—Ha, ha!

Ara a en Geir la suor no només li amarava el front, sinó també la clepsa afaitada i lluent; si seguia així, ben aviat a la camisa *slim fit* de color negre que duia se li haurien fet un parell de rodanxes de suor just a sota l'aixella. Era ben estrany que hagués triat aquella camisa, perquè en Geir ni era prou prim ni estava prou en forma per dur roba tan ajustada.

—M'encanta el teu sentit de l'humor! Saps? Tal com ho veig jo, tenir gos ja és tenir família. T'agraden, a tu, els animals?

«*Tanrim!*», va pensar en Mehmet. «Però que no es pensa retirar?».

—Saps? Si trobés la persona adequada, una que m'anés bé tant per aquí dalt... com per aquí baix... —va continuar en Geir, que ara s'assenyalava amb l'índex l'entrecreix—. És clar que, abans de decidir-se, un s'ha d'assegurar bé que no s'equivoca, no trobes, Elise?

En Mehmet va tenir una esgarrifança. En Geir ho acabava d'apostar tot i, ben aviat, la seva autoestima tindria un altre bony.

Aleshores ella va deixar la seva copa a la barra, la va apartar a un costat i es va tirar una mica endavant. En Mehmet va haver d'afinar bé l'orella per sentir què deia:

—Em promets una cosa, Geir?

—Ja hi pots comptar! —va dir l'altre de seguida, amb l'entusiasme d'un gosset enjogassat a la veu i a la mirada.

—Em promets que puc marxar tranquil·la i que no tornaràs a provar de posar-te en contacte amb mi mai més?

Quan va veure que en Geir aconseguia esbossar un somriure, en Mehmet no va poder evitar sentir admiració.

—És clar que sí. T'ho prometo —va dir.

Aleshores ella va redreçar l'esquena altre cop.

—Gràcies, Geir. Saps? La veritat és que no semblés el típic assetjador, però he tingut un parell de males experiències. Un d'ells em seguia a tot arreu, i fins i tot va arribar a amenaçar alguns dels homes amb qui quedava.

—No pateixis, ho entenc —va dir en Geir. Tot seguit va alçar la copa i es va acabar el vi.— Però si jo fos tu estaria ben tranquil·la, saps? Les estadístiques indiquen que la probabilitat de morir assassinat és quatre vegades més alta si ets un home que si ets una dona.

—Au, gràcies pel vi, Geir —va dir l'Elise.

En Geir va assenyalar en Mehmet amb l'índex i ell es va afanyar a desviar la mirada.

—En el cas que... que un de nosaltres tres morís assassinat aquest vespre mateix, la probabilitat que siguis tu és d'una entre vuit. O no, espera't, potser...

—Jo marxo. Que vagi bé —va dir l'Elise, aixecant-se del tamboret.

Quan se'n va haver anat, en Geir es va quedar allà un moment amb els ulls clavats a la copa de vi i seguint el ritme de «Fix You» amb el cap, com per convèncer en Mehmet i qualsevol altre dels qui hi havia per allà que gairebé ja no hi pensava, i que

en tenia prou amb els tres minuts que durava la cançó per acabar de treure-se-la del cap. Després es va aixecar i va tocar el dos. En Mehmet va mirar al seu voltant. El paio de les botes de cowboy i el que s'havia acabat la pinta a xarrups com si fos un càstig ja havien marxat, també, així que s'havia quedat sol. Al local hi tornava a córrer l'aire. L'oxigen. Va agafar el mòbil per canviar la música. Ara que la clientela havia marxat ja podia sentir la «seva», de música. Bad Company. Amb membres provinents de grups com ara Free, Mott The Hoople i King Crimson, hauria estat impossible que la cosa no sortís bé, i encara menys, amb aquell solista, en Paul Rodgers. En Mehmet va apujar tant el volum que les ampolles de darrere la barra van començar a vibrar i a dringar les unes contra les altres.

L'Elise baixava pel carrer de Thorvald Meyer, entre edificis de quatre plantes més aviat senzills on temps enrere s'havia allotjat la classe treballadora; edificis construïts en el que havia estat una barriada pobra d'una ciutat pobra però on, avui dia, el metre quadrat es pagava al mateix preu que a Londres o a Estocolm. Setembre a Oslo. Per fi havia tornat la foscor i havia dissipat totes aquelles nits d'estiu clares i irritants, així com la gresca i l'animació histèriques i més aviat estúpides pròpies de l'estiu. Al setembre, la ciutat recuperava el seu autèntic jo: un jo melancòlic, reservat i eficient. Una façana sòlida, però no pas exempta de racons foscos o secrets recòndits. Una ciutat igual que ella, li havien dit alguna vegada. Va cuitar el pas. Feia aire de pluja. De plugim. D'«esternuts de Déu»... Una vegada, enmig d'un rampell poètic, un dels homes amb qui havia quedat havia descrit el plugim amb aquelles paraules... Es donaria de baixa de Tinder... I tant que sí! Demà mateix. Ja n'havia tingut prou, de tots aquells malparits calents que li deien amb els ulls que era una puta només perquè havia accedit a quedar amb ells en un

bar. Ja n'havia tingut prou, de bojos, psicòpates i assetjadors; se li enganxaven com una paparra, disposats a xuclar-li el temps, l'energia i la confiança que tenia en ella mateixa. De perdedors patètics que l'únic que aconseguien era que se sentís una d'ells. N'hi havia molts que deien que quedar a través de la xarxa era la nova manera de conèixer gent i que qui ho feia no tenia cap motiu per avergonyir-se'n perquè era ben normal. Però no era veritat. La gent es coneixia a la feina, a la biblioteca, a través d'algun amic comú, al gimnàs, a les cafeteries, dalt d'un avió, un autobús, un tren... Es coneixien i prou, sense pressions ni pretensions, i, al cap d'un temps, els quedava la il·lusió romàntica de la innocència, de la puresa... la il·lusió del gir inesperat que els havia fet el destí. L'Elise volia allò per a ella, també. Cancel·laria el compte, doncs. Hi havia pensat altres vegades, però ara anava de debò. Ho faria aquella nit mateix.

Va creuar el carrer de Sofienberg i va treure les claus per obrir el portal del costat de la verduleria, va obrir la porta amb una empenta i va aterrar enmig de la foscor del vestíbul. I només entrar, l'Elise es va aturar en sec. Hi havia dues persones més.

Als ulls de l'Elise els van caler un parell de segons per adaptar-se a la foscor; després, va veure el que un i altre tenien a la mà. Eren allà palplantats, amb els pantalons descordats i les cigales a l'aire.

Va recular una mica, però no es va girar; l'únic que esperava era que no hi hagués ningú més darrere seu.

—Hosti! Perdona!

La veu que acabava de proferir el reneç seguit de la disculpa era la d'un home força jove. L'Elise va pensar que devia tenir entre divuit i vint anys. No anava sobri.

—Collons, tu! Te m'acabes de pixar a les sabates! —va dir llavors l'altre, trencant-se de riure.

—Sí, home! Però si només t'he esquitxat!

L'Elise es va estrènyer l'abric una mica més al voltant del cos i, quan els dos xavals es van haver girat de cara a la paret, va passar pel seu costat.

—Aquest portal no és cap urinari —els va dir.

—És que no ens podíem aguantar més, saps? No es tornarà a repetir, de veritat...

En Geir va deixar enrere el carrer de Schleppegrell amb pas apressat, i, mentre caminava, va tornar a pensar en el que havia dit abans al Jealousy, allò que, amb una mostra de població de dos homes i una dona, la probabilitat que assassinessin la dona era d'una entre vuit. En realitat, devia ser una mica més complicat, i és que, al final, tot, absolutament tot, acabava sent més complicat del que semblava en un principi.

Acabava de creuar el carrer de Romsdal quan, sense saber ben bé per què, es va girar a mirar enrere. No n'estava segur, però li semblava que aquell paio que feia una estoneta que tenia darrere, a uns cinquanta metres de distància, era el mateix que havia vist dret davant d'aquell aparador just quan sortia del Jealousy. Va cuitar el pas en direcció est, cap al poliesportiu de Dælenenga i la fàbrica de xocolata Freia; pel carrer no s'hi veia ni una ànima, només un autobús que devia haver arribat abans d'hora i s'esperava a la parada. En Geir es va tornar a girar. Encara tenia aquell paio al darrere, si fa no fa, a la mateixa distància que l'últim cop que l'havia vist. A en Geir sempre li havia fet por la gent de pell morena; és clar que era fosc i no el veia gaire bé. Eren gairebé al confí del barri de classe mitjana i alta, i allà la majoria eren blancs. Pocs carrers més enllà, en canvi, hi havia una zona d'habitatges socials on dominaven els immigrants. El portal de casa d'en Geir era a uns cent metres d'on es trobava ara mateix, però, quan es va tornar a girar, l'altre havia arrencat a córrer, i només de pensar que el paio que l'estalonava po-

dia ser un somali de Mogadiscio amb un trauma en tota regla va fer que ell arrenqués a córrer cames ajudeu-me, també. Feia anys que en Geir no corria i, cada cop que tocava l'asfalt amb els talons, li semblava que tot el que hi havia al seu camp visual tremolava. Quan per fi va ser davant del portal, va aconseguir entaforar la clau al pany a la primera i, un cop dins, va tancar la pesada porta de fusta d'un cop sec. Va recolzar l'esquena contra la fusta mig humida mentre sentia el propi alè que li esgarrinxava els pulmons i la coïssor de l'àcid làctic a les cuixes. Al cap d'uns segons es va girar i va fer una ullada a fora pel vidre que hi havia dalt de tot de la porta. No va veure ningú; a més, segur que no era somali, aquell paio. En Geir no va poder contenir una rialla; allò era el que passava quan un es posava a rumiar en assassinats i tota la pesca. I què havia dit, l'Elise, abans de marxar? Que hi havia un imbècil que l'assetjava?

Quan va entrar a casa, en Geir encara no havia recuperat l'alè. Va anar a buscar una cervesa a la nevera, va veure que la finestra de la cuina era oberta i, com que donava al carrer, es va afanyar a tancar-la. Tot seguit se'n va anar de dret al seu despatxet i va encendre el llum; va pitjar una tecla i la immensa pantalla d'ordinador de vint polzades es va il·luminar. Va teclejar «Pornhub» i «French» al cercador. Es va fixar bé en totes aquelles imatges que no van trigar a aparèixer en pantalla, fins que en va veure una on sortia una dona amb el mateix color de cabells i el mateix pentinat que l'Elise. Les parets de l'apartament eren primes com un paper de fumar, així que va connectar els auriculars a l'ordinador abans de clicar dos cops sobre la imatge; després es va descordar els pantalons i se'ls va abaixar fins a mitja cuixa. Però, en realitat, aquella dona se li assemblava tan poc que en Geir es va estimar més tancar els ulls i concentrar-se en els seus gemecs mentre provava d'evocar la boca menuda amb aquell gest una mica sever de l'Elise, la mirada de menyspreu i la brusa de tall més aviat recte que, curiosament, li dona-

va un aire encara més sexy. Mai no la tindria. Mai. Si més no, mai de cap altra manera que no fos aquella.

Tot d'una en Geir es va aturar en sec i va obrir els ulls. Se la va deixar anar mentre notava com el corrent d'aire fred que ara s'escolava per l'esclatxa de la porta que sabia que havia tancat a consciència li eriçava el pèl del clatell. Va alçar una mà per treure's els auriculars, però sabia que havia fet tard.

L'Elise va tancar la porta ben tancada i va posar la cadena de seguretat. Es va treure les sabates al rebedor amb una revolada i, tal com tenia el costum de fer, va fregar suaument amb la mà la fotografia d'ella amb la seva neboda, l'Ingvild, que tenia enganxada entre el marc i el vidre del mirall. Aquell era una mena d'acte ritual que l'Elise no sabia ben bé quin significat tenia, a part del fet que satisfia una necessitat molt humana i molt íntima, semblant, en certa manera, a les històries que un se sol explicar a si mateix sobre el que l'espera i el que no l'espera després de la mort. Tot seguit va entrar a la sala d'estar del pis de propietat no gaire gran però acollidor i es va estirar al sofà.

Va agafar el mòbil i hi va fer una ullada.

Un missatge de text de la feina; havien ajornat la reunió de primera hora del matí. Al paio amb qui havia quedat aquell vespre no n'hi havia dit res, però l'Elise era advocada i la seva especialitat era assessorar víctimes de violació i donar-los suport. Tampoc no li havia dit res del fet que les estadístiques a les quals ell havia fet referència, i segons les quals la probabilitat de morir assassinat era quatre cops més alta si eres un home que si eres una dona, eren veritat a mitges. Quan el mòbil de l'assassinat era sexual es girava la truita, i llavors la probabilitat que la víctima fos dona era més alta. Aquella era una de les raons per les quals el primer que havia fet l'Elise quan s'havia comprat l'apartament havia estat canviar el pany per un de més segur i posar la

cadena, per molt que allò de tenir una cadena de seguretat a la porta no fos gens noruec i ella no tingués gaire traça a l'hora de posar-la i treure-la.

Tot seguit se'n va anar a Tinder. Abans havia arrossegat cap a la dreta les imatges del perfil d'uns quants homes i tres eren compatibles. Per a l'Elise, allò era el millor de tot, i és que, tal com ho veia ella, la gràcia no era tant si al final acabaven quedant o no, sinó el fet de saber que havia agradat a tots aquells homes... Que la desitjaven. I si abans de cancel·lar el compte es concedia un últim flirteig amb uns quants missatges de text? I tant! Una mena de trio virtual amb els dos darrers desconeguts que l'havien arrossegat cap a la dreta...

No, no... Valia més que cancel·lés el compte de seguida.

L'Elise se'n va anar al menú, va introduir les dades que se li demanaven i, al cap d'un moment, la pregunta va aparèixer en pantalla: l'aplicació volia saber si estava segura que volia cancel·lar el seu compte.

L'Elise es va mirar el dit índex. Li tremolava.

Mare meva! Però que s'hi havia enganxat? Que s'havia enganxat a allò d'obtenir l'aprovació d'homes que, en realitat, no sabien ni qui era ni com era però que, al capdavall, se sentien atrets per ella o, si més no, per la seva foto? I, si s'hi havia enganxat, fins a quin punt? Molt, o només una mica? Potser si cancel·lava el compte d'una vegada i aconseguia deixar-ho córrer durant un mes ho esbrinaria. Un mes i prou. Si no se'n sortia, probablement volia dir que tenia un problema greu. L'índex tremolós es va acostar una mica més al botó del «Sí» per cancel·lar el compte d'una vegada.

I si el que tenia era el que se solia anomenar una «dependència», tan greu era? Al capdavall, tots necessitem sentir que comptem per a algú i que algú compta per a nosaltres. L'Elise havia llegit en algun lloc que els nadons es podien morir per manca de moixaines. No estava del tot segura que fos cert, ella,

però, d'altra banda, quin sentit tenia, viure sol com un mussol, igual que ella, dedicada en cos i ànima a una feina absorbent, i envoltada d'unes amigues a qui, a dir veritat, dedicava part del seu temps més aviat per obligació i perquè la por que li feia quedar-se sola la turmentava encara més que la cantarella ensopida de les seves veus quan es queixaven dels fills, dels marits o del fet que no tenien com a mínim o una cosa o l'altra? Au, va! I si ho provava un últim cop? La primera imatge de perfil que va aparèixer en pantalla la va arrossegar cap a l'esquerra. A la papereira. Al «Passo de tu». Amb la segona va fer el mateix, i amb la tercera, també.

Va continuar mirant-se les imatges de perfils, mig absent, i arrossegant-les cap a l'esquerra. Llavors li va venir al cap que un cop havia assistit a una conferència d'un psicòleg que havia tractat uns quants dels pitjors criminals del país. Els havia explicat que el que impulsava els homes a matar eren el sexe, els diners i el poder, mentre que les dones mataben per gelosia o per por.

Tot d'una, l'índex de l'Elise es va aturar en sec. Malgrat que la imatge era més aviat fosca i estava una mica desenfocada, el rostre allargat i prim d'aquell home li era lleugerament familiar. Li havia passat altres cops, perquè Tinder ensenyava als seus usuaris els perfils de la gent que tenien més a la vora, i, segons el que indicava l'aplicació, aquell home era a menys d'un quilòmetre de casa seva. Pel que l'Elise sabia de Tinder, podia ser només a dues o tres illes d'on era ella. El fet que la imatge es veiés borrosa li suggeria que no s'havia llegit els consells de Tinder sobre la tria de la imatge del perfil, i allò va fer que l'home en qüestió guanyés uns quants punts de cop. El text que acompanyava la imatge era un simple «Hola». No mirava ni d'impressionar ni de cridar l'atenció de cap manera, doncs, i potser no tenia gaire imaginació, però com a mínim demostrava que estava segur d'ell mateix. I tant que sí! A l'Elise li agradava, allò. Si una nit, en

alguna festa, se li acostés un home i la saludés amb un «Hola» i una mirada tranquil·la i intensa d'aquelles que diuen «Què? Vols que seguim endavant?», ella no arrufaria pas el nas.

Va arrossegar la imatge cap a la dreta. Ara a l'Elise la rosegava la curiositat.

Tot seguit va sentir el ding alegre de l'iPhone. A ell també li agradava ella.

En Geir respirava feixugament pel nas. Es va apujar els pantalons i es va girar a poc a poc sense aixecar-se de la cadira. La llum de la pantalla de l'ordinador era l'única font de claror a l'habitació i només il·luminava el tors i les mans de la persona que acabava d'entrar. En Geir no li veia la cara, doncs; només aquelles mans blanques que li allargaven alguna cosa. Una corretja de cuir negre amb un nus corredís al final.

L'altra va fer una passa cap a ell i aleshores en Geir va recular per instint.

—Saps què és l'únic d'aquest món que em fa més fàstic que tu? —li va preguntar l'altra, sense alçar la veu, i tibant una mica la corretja que tenia a les mans.

En Geir es va empassar la saliva.

—El collons de gos. Em vas prometre que te'n cuidaries tu, però resulta que es caga a la cuina cada dos per tres perquè ningú no se'n recorda, de treure'l a passejar.

—Escolta, Kari... —va dir llavors en Geir, després d'aclarir-se la veu.

—Au, fot el camp. Ah! I quan tornis per ficar-te al llit, que no se t'acudeixi tocar-me!

En Geir va agafar la corretja. Un segon després, l'altra sortia de l'habitació amb un cop de porta.

Es va quedar allà assegut un moment en la penombra i va parpellejar uns quants cops.

«Una entre nou», va pensar després. «Amb una mostra de població de dos homes i una dona, la probabilitat que assassinin la dona és d'una entre nou».

En Mehmet conduïa a poc a poc el seu BMW vell en direcció al barri de Kjelsås, amb aquelles cases grans i boniques, les vistes al fiord i un aire força més fresc que no pas el dels carrers del centre que acabava de deixar enrere. Quan va tornar per enfilars el carrer, que dormia tranquil, de seguida va veure que davant del garatge de casa seva hi havia aparcat un Audi R8 negre.

Va reduir la velocitat i, tot seguit, va rumiar si no hauria de tornar a pitjar el pedal del gas i passar de llarg. Però en Mehmet sabia que, si ho feia, només aconseguiria ajornar l'inevitable. És clar que allò era ni més ni menys que el que necessitava: ajornar l'inevitable. Si l'esquivava ara, però, en Banks es tornaria a presentar, i, ben mirat, ara potser era un bon moment: era fosc, tot estava en calma i no hi havia ningú rondant per allà a la vora. En Mehmet va arrambar el cotxe a la vorera i va aparcar; tot seguit va obrir la guantera i es va mirar el que hi havia deixat uns dies enrere precisament perquè es temia que el que ara passava no trigaria a passar. Ho va agafar, s'ho va ficar a la butxaca de la jaqueta i va respirar fondo. Després va sortir del cotxe i es va acostar a la casa.

La porta de l'Audi es va obrir i en Danial Banks va sortir del vehicle. Quan s'havien conegut al restaurant Pearl of India, en Mehmet de seguida havia pensat que tant el nom pakistanès com el cognom anglès devien ser tan falsos com la signatura que havia gargotejat al final del paperot que ell anomenava «contracte». Els bitllets de dins del maletí que li havia allargat fent-lo lliscar per sobre de la taula eren ben autèntics, però.

Mentre en Mehmet se li acostava, la grava de davant del garatge li cruixia sota les soles de les sabates.

—Carai, tu! Està molt bé, la casa! —li va dir en Banks, que s'havia recolzat d'esquena a l'Audi amb els braços plegats—. Com és que el banc no la va acceptar com a garantia quan els vas anar a demanar el préstec?

—No és pas meva. Visc de lloguer a l'apartament del soterrani —va contestar en Mehmet.

—Llàstima! —va dir llavors en Banks—. Això vol dir que si li calem foc no cobraràs l'assegurança per pagar-nos el que ens deus d'una vegada, oi?

En Banks era força més escarransit que en Mehmet, però ara que era allà dret amb els braços plegats i amb les mans que li pressionaven els bíceps, ningú no ho hauria dit.

—Exacte.

—Sí que és una llàstima, sí, perquè, ateses les circumstàncies, si vull cobrar no tindrè altre remei que recórrer a mètodes més dràstics. Què? Vols que t'expliqui què farem?

—Abans potser valdria més que t'asseguressis que no et puc pagar, no trobes?

En Banks va remenar el cap; després es va treure alguna cosa de la butxaca.

—El venciment era fa tres dies, i ja et vaig avisar que havies de ser puntual —va dir.

Quan la claror del llum del garatge va il·luminar el que en Banks tenia a la mà, en Mehmet es va quedar sense alè.

—No és gaire original, oi? —va dir llavors en Banks, inclinant el cap a un costat amb aire pensatiu mentre estudiava les tenalles amb deteniment—. Però el cas és que funciona.

—Escolta'm, Banks...

—Va!, tria de quin dit t'estimes més prescindir. La majoria trien el petit de la mà esquerra.

Llavors en Mehmet va sentir com la ràbia el començava a dominar. Va respirar fondo mentre notava com la caixa toràctica li anava amunt i avall.

—Em penso que tinc una altra solució, Banks.

—Ah, sí?

Aleshores en Mehmet es va ficar la mà dreta a la butxaca de la jaqueta i en va treure el que s'hi havia guardat un moment abans; després ho va allargar a en Banks agafant-ho amb les dues mans.

El prestador se'l va mirar amb cara de sorpresa.

—Entesos! Problema resolt, doncs! —va dir després.

—Hi ha el que et devia més els interessos. No hi falta res, però compta-ho, si vols, sisplau —li va dir en Mehmet.

«Ding».

Match de Tinder. Aquell so triomfal que surt del teu mòbil quan algú de qui ja has arrossegat la imatge del perfil a la dreta arrossega la teva cap a la dreta, també.

Ara a l'Elise li rodava el cap i el cor li anava a cent per hora. Sabia que aquell era un dels efectes de trobar algú a qui interessaves a l'aplicació: un augment de la freqüència cardíaca conseqüència de l'excitació. Allò, i endorfines i coses per l'estil. Els «sucs de la felicitat»; aquella era la raó per la qual Tinder enganxava tant. Però l'Elise també sabia que el ding que acabava de sentir no tenia res a veure amb ella.

No tenia res a veure amb ella perquè no venia del seu mòbil.

Tot i així, l'havia sentit just quan havia acabat d'arrossegar la imatge d'aquell home cap a la dreta. La imatge d'un home que, si havia de fer cas de Tinder, era a menys d'un quilòmetre de casa seva.

L'Elise va clavar els ulls a la porta tancada del dormitori i es va empassar la saliva.

Probablement, el «ding» que acabava de sentir provenia d'algun dels apartaments del costat. En aquella escala hi vivien un fotimer de solters. Solters i, per tant, usuaris potencials de Tin-

der. Ara, però, a l'escala regnava el silenci. Fins i tot al pis de baix. Quan l'Elise havia marxat cap al Jealousy unes hores abans, les noies que hi vivien feien una festa, però ja es devia haver acabat. En fi! Només hi havia una manera de treure's de sobre els fantasmes que li omplien el cap: anar a donar un cop d'ull al dormitori.

Es va aixecar del sofà i va fer les quatre passes que la separaven de la porta del dormitori. Un cop hi va ser va dubtar; li acabaven de venir al cap un parell de casos d'agressió de la feina.

Al final es va sobreposar i va obrir la porta.

Abans d'entrar, va respirar fondo, i és que l'Elise tenia la sensació que li faltava l'aire o, més ben dit: que, per molt que inspirés, l'aire no li arribava als pulmons.

El llum de sobre del llit era encès, i el primer que va veure l'Elise van ser un parell de botes de cowboy que sobresortien d'un costat dels peus del llit. I uns texans que cobrien unes cames llarguíssimes i encreuades. Igual que a la imatge del perfil que l'Elise havia vist feia un moment, l'home que se li havia esmunyit al dormitori seia en la penombra; feia l'efecte que estava mig desenfocat, també. Ara, però, s'havia descordat uns quants botons de la camisa i se li veia el pit. Un pit amb una cara tatuada. L'Elise s'hi va fixar de seguida, en aquella cara que semblava que xisclés en silenci, la cara d'algú que se sentia atrapat i maldava per fugir. Al cap d'un moment, l'Elise va fer el mateix: xisclar en silenci.

Quan l'home va alçar la vista, la claror de la pantalleta del mòbil li va il·luminar el rostre.

—Ja ho veus, Elise! Ens tornem a trobar! —li va dir llavors, fluixet.

Quan li va sentir la veu, l'Elise va lligar caps. Ara ja sabia per què, quan l'havia vist a Tinder, li havia semblat que ja s'havien vist abans. S'havia canviat el color dels cabells i s'havia operat la cara. Des d'allà on era, l'Elise va veure una cicatriu. Un rastre de punts de sutura antics.

Tot d'una l'home va alçar una mica el braç i es va posar alguna cosa a la boca amb un gest àgil.

L'Elise va començar a recular sense apartar la vista de l'intrús. Quan va haver reculat prou es va girar amb una revolada i es va omplir d'aire els pulmons, conscient que tot aquell aire que acabava d'inspirar l'havia de fer servir per córrer tant com pogués, i no pas per cridar. A tot estirar, d'allà on era fins al rebedor i la porta hi devia haver sis o set passes. Va sentir cruixir el llit quan l'altre es va aixecar, però ella li duia avantatge; si aconseguia arribar al forat de l'escala, cridaria com una boja, i segur que llavors algú sortiria a ajudar-la. Quan va haver arribat a la porta pel passadís, va tirar la maneta avall i va estirar, però la porta no es va obrir del tot. La cadena! La va agafar i va provar de treure-la amb moviments lents i feixucs, com en un malson. D'altra banda, sabia que ja era tard. Aleshores ell li va tapar la boca ben fort, la va estirar cap a ell i la va fer recular. Desesperada, l'Elise va treure una mà per l'esclletxa de la porta entreoberta i es va aferrar al marc amb totes les seves forces. Va provar de cridar, però la mà pudent de nicotina l'hi impedia. L'intrús va seguir estirant-la cap a l'interior del pis i, poc després, la porta es va tornar a tancar.

—Ostres, Elise! Em pensava que t'agradava... —li va dir llavors a cau d'orella—. Saps? Tu també surts més guapa a la foto del perfil del que ets en persona, reina... El que hem de fer és donar-nos temps i coneixe'ns una mica millor. L'altre cop no en vam tenir gaire, de t-temps, oi?

Aquella veu... El lleu quequeig al final de la frase... L'Elise ja els havia sentit abans. Va provar d'alliberar-se forcejant i etzibant puntades de peu, però era com si l'altre l'hagués subjectat a un cargol de banc. Se la va endur davant del mirall a la força i va recolzar el cap a la seva espatlla.

—No va ser pas culpa teva, que em condemnessin, Elise. Sóc conscient que les proves parlaven per si soles, saps? —li va

dir. Després va afegir, amb un somriure sorneguer:— Em creuries, si et digués que tot plegat ha estat casualitat?

Va ser llavors que l'Elise es va fixar en les dents, una mena de dentadura postissa de ferro negre i mig rovellat. Tant les dents de dalt com les de baix acabaven en punxa; el conjunt feia pensar en un cep per caçar guineus.

L'intrús va obrir la boca ben oberta i aleshores es va sentir un bon xerric; devien ser les molles.

Ara l'Elise havia aconseguit recordar els detalls del cas en qüestió. Sobretot, les fotografies de l'escenari del crim. No trigaria a morir, doncs.

Llavors la va mossegar. Mentre veia com un borboll de sang li rajava del coll, l'Elise Hermansen va provar d'escopir un xiscle dins del palmell que li tapava la boca.

L'intrús va redreçar el cap i va clavar els ulls en el mirall. Ara la sang d'ella li regalimava de les celles i el serrell, barbeta i coll avall.

—Ja ho veus, reina! Som ben compatibles, tu i jo! Un *match* en t-tota regla —va dir a l'Elise, molt fluixet, abans de tornar-li a clavar queixalada.

Cada cop estava més marejada, i a ell ja no li calia subjectar-la amb tanta força com abans. No li calia perquè, ara, una gelor que la paralitzava i una foscor estranya havien començat a enfilarse-li pel cos, i la dominaven a poc a poc. Tot i així, va aconseguir estirar un braç cap a la fotografia que tenia al mirall. Va intentar fregar-la amb la mà però no hi va arribar. Ni tan sols amb les puntes dels dits.